

רוץ בן סוסי

אורית מזוריק פייגלין בגלריה פריסקופ

השביר, החסר, המעורפל, המהסס, המגשש. אורית מזוריק פייגלין נוגעת במה שנתקשה לבטאו במילים או להגדירו בקו תוחם. העולם התרבותי, הקואורדינטות במפת האסוציאציות שבה מעוגנות עבודותיה של מזוריק פייגלין מתחילות בעיצוב ומסתיימות באמנות. כאן משחררת האמנית עכבות והיא דוהרת על סוס (דמיוני) כאשר היא חמושה ברעיונות עיצוביים ואמנותיים, מלאים בצבע וצורות אשר נשלפים מתת המודע העשיר והמגוון שלה.

ביצירתה של מזוריק פייגלין מוטבעת מערכת מסועפת של הקשרים עיצוביים כמו גם אמנותיים ספציפיים. למעשה, התערוכה "רוץ בן סוסי", התחילה מרעיון שהתבסס על חנות מזכרות במוזיאונים, שם מוכרים דברי עיצוב ואמנות מסחריים. אך בניגוד לאותם פריטים בחנויות המזכרות, כאן מבקשת האמנית לנשל אותם מהפונקציונאליות שלהם ובכך מעניקה להם חיים חדשים ואמנותיים.

העיסוק של האמנית בשינוי, במטאמורפזה, בפירוק והרכבה מחדש בא לידי ביטוי בשילוב וערבוב של טכניקות כמו הדפסות תלת מימדיות, ציור, פיסול וגרפיקה - כל אלה מתחברים לכדי אקלקטיות אלגנטית הפוסעת בין עיצוב, אמנות ומדיות תקשורתיות ופרסומיות.

בכך, מבטאת האמנית, את רוח התקופה הפוסט מודרנית באמנות ובעיצוב, תקופה אשר קראה תיגר על האמנות המודרנית שקדמה לה.

למרות קווי הדמיון והצמיחה של עבודותיה מהקשר תרבותי מובחן, הרי שפת דימוייה היא ייחודית. במיצב בגלריה מככבים סוסים פסלי "עץ", תיקים, כיסא שעיצבה, ואובייקטים מודולריים.

שאלות על תפיסה ומצבי מטמורפוזה חוזרות ומעסיקות את מזוריק פייגלין. כך, למשל, ניתן לראות בסדרת הסוסים, סדרה שהתחילה מזיכרון עמוק מחדר הילדים, סוס צעצוע שקיבל אחיה רוני ז"ל מאביהם, מסמל עבורה ילדות מאושרת, תמימה, חמימה ומלאת בטחון ונאיביות ילדותית. הסוס מהווה גם אייקון נצחי מעולם הצעצועים והוא גם מהווה השראה לשם התערוכה "רוץ בן סוסי". שיר שכתב חיים נחמן ביאליק, המבטא את הכוח והיכולת הדמיונית של הילד להפוך לפרש עוצמתי.

בסדרת הסוסים, מנתחת מזוריק פייגלין את דימוי הסוס, על קווי המתאר שלו ואישיותו. בסוף תהליך החקירה נוצרה דמות סוס, המקרין נחמדות על זמנית, מבנהו רך ועגול שמחזיר לאמנית את תחושת חוויתה מהילדות.

הסוס, שמפוסל ומבוצע במגוון טכניקות, גדלים, חומרים, טקסטורות וצבעים, הפך לפסל המנציח את אותו זיכרון ילדות אך יחד עם זאת, הוא עירום ונוכח גם ללא כסות. -פסל שעליו "הלבישה" האמנית זיכרונות ילדות נוספים כמו "סוס הצבר"- המנציח זיכרון לגדר חיה ופראית שצמחה סביב המפעל של אביה. הסוס מקבל גם נופך נוסף ואישי של האמנית, הוא מהווה מין מסע מיתי של גילוי ושינוי ושל פרדוקס כמו "הסוס הירוק" שנובט וצומח מהקרקע המקומית, עטוף בחלקו התחתון ואילו חלקו העליון חשוף לעולם. כאן מבטאת האמנית את תחושותיה שלה, את הפרדוקס איתו היא מתמודדת בתור אמנית: כמה מעצמה היא חושפת וכמה היא מסתירה. "הסוס הכחול" בדומה לו, מעוטר בעלי צבר על כל גופו, מקושט בזהות הישראלית העוקצת, הבשרנית ובעלת איכויות פתייניות ואקזוטיות. "הסוס השחור"- סופח וכולע את אורות העולם לקרבו, ולעיתים מתהדר באוכף עור מרופד בבטנת טקסטיל מעוצבת, לבסוף, גדל הסוס לחיה אלמותית מורכבת משיש לבן וזך, עירום ונוכח ללא כל חת. הוא מסמל עבורה תשוקה, עוצמה ויכולת להגיד את שלה בצורה הכי ישירה.

כמו הסוסים, גם השטיח המודולרי הוא תוצר של פירוק והרכבה מחדש, את השטיח, עיצבה אורית כחלק מקולקציית שטיחים עבור מלון יוקרתי על ימה של הרצליה. מיקומו הגאוגרפי של המלון הוטבע בעיצוב השטיח המושפע מגווני הסביבה- הים, החול, השמיים והשמש, כשהוא מעוטר באורנומנטיקה השאובה ממוטיבים הלקוחים מתרבויות ים תיכוניות. השפה הגרפית והייחודית לה, בונה שפה חזותית המאפשרת פירוק והרחבה מרחבית, מותאמים כחלקי פאזל.

גם בסדרת "המנדלות" יצקה האמנית את הטבע. הסדרה, המבוססת על מעגלים מודולריים המצוטטים מאחד המוטיבים האורנומטליים של השטיח, ומבוצעים ביציקות של אבקת גבס, שואבות השראה, בעגלות ובסימטריות שלהן, מצורות דומות בטבע, כפרחים, טבעות עצים, צדפות וכדומה, משדרות איזון, שלמות ואינטגרציה.

סדרת פסלי עצים שעלוותם נראית כענן שחלקים ממנו הוחרו ,

נולדו מהזמנה לעיצוב פסל עירוני גדול ממדים לכניסה ליישוב צור יצחק, הפסל המקורי, תוכנן להתנשא לגובה של כ7 מטרים, בנוי מנירוסטה, ונועד לספר את סיפור הישראליות השורשית ועוצמתה ההישרדותית, כפי שנתפס בעיני יצחק רבין ז"ל. גם כאן, התאימה האמנית את הרעיון לתערוכה, שינתה את גודלו וממדיו, ופסל הנירוסטה הפך לסדרה של אובייקטים אמנותיים בהדפסות תל מימד ובפליז הפסלים המוקטנים הינם בעלי איכויות אוטונומיות משל עצמם. פסל העץ, שלמרות, שחלקים ממנו "נשרו" הוא עטוף באופטימיות וצמרתו שואפת אל על, כאן מבטאת האמנית עבר מעורפל הרואי, תור זהב אבוד, שלתוך ההתכוננויות להחייאתו, התנקזו פנטזיות שונות, אוטופיות ודיסטופיות כאחת.

סדרת התיקים, גם היא דוגמה טובה לתהליך שמעבירה אורית מאובייקטים עיצוביים לחפצים אמנותיים. הסדרה, יועדה לייצג קולקציית תיקים לשימוש עבור נשים בעלות אורח חיים דומה לשלה, וכל זאת, מנקודת מוצא חדשנית שמהווה פריצת דרך קונספטואלית ביחס לקטגוריות האופנתיות הרווחות . נושא התיק על שימושיו ומראיתו כסמן סגנוני ועוד של המשתמשת, נחקר על כל היבטיו הפונקציונליים, האופנתיים ובעלי החדשנות הטכנולוגית והחומרית כאחד. חלק מקולקציית התיקים נבחרו לייצור בחברת "על" של תעשיית הרכב בטורינו איטליה. בעלי החברה, בחרו כמה עיצובים והתאימו אותם לייצור בטכנולוגיות המקובלות במפעל הייצור שלהם (ייצור בעור לעומת חומרים אחרים שתוכננו...). התיקים הוצגו ושווקו בכירות אופנה נחשבות ברחבי העולם .

מתוך קולקציית התיקים, בחרה אורית בשלושה עיצובים שהפכו לפסלים "מוקפאים". אובייקטים אלו מייצגים עולם תוכן, מורפולוגיה וצבעוניות השאובים מעולם הפופ ארט. התיק הפך לסמל של חברת השפע הצרכנית והבולענית של אובייקטים מכל סוג, ומפנה עין ביקורתית אל מול עולם האופנה המשתנה תדיר.

ולבסוף, נבחר כיסא מודולרי שעוצב על ידה בעבור תעשיין ריהוט משרדי וחינוכי. "כיסא" מהווה כאמצעי הישיבה הבסיסי ביותר. עיצובו שיקף משחר ימי ההיסטוריה האנושית: סמל מעמד, שלטון, תעשייה, אדריכלות, אומנות ועוד. הכיסא מהווה מזעור ותמצית פיזית וחומרית של תרבויות, תקופות וסגנונות חובקי עולם. הכיסא של אורית שהופק בטכניקה של מדפסת תלת ממדית, מחבר חשיבה טכנולוגית עם קראפט. הוא מעוצב ופיסולי בו זמנית, מספק חווית משתמש מהנה ומתחדשת למשתמש בו. היא מעמידה אותו ליד הסוס הלבן, והניגוד בניהם מצביע על עולם האתמול הקלאסי אל מול עולם ההווה.

אורית פורסת לפנינו מיצב שהוא יומן אישי, המשדר את התכונות הכי אישיות שלה. הסוס האישי שלה, המגלם את הדימוי הכי קרוב אליה, חשוף ונסתר, משתלב, מתבונן, מסתתר, עירום שורט ומסקרן, מושך ומרחיק בו זמנית, מלווה באפיוניו האומנותיים את שאר מוצגי התערוכה.

שרי פארן, אוצרת

Run, Horsie, Run!

Orit Mazurik Feiglin at Periscope Gallery

Orit Mazurik Feiglin touches upon what has become difficult to define in words or bounded with a contour, addressing what is fragile, missing, vague, and searching. Her works began as design and concluded as art, according to the map of associations and coordinates of the cultural world in which they are located. In this exhibition, that curated by Sari Faran, Mazurik Feiglin releases her inhibitions, galloping on an (imaginary) horse, armed with design and art ideas full of colors and forms retrieved from her rich and .varied subconscious

Imprinted on Mazurik Feiglin's oeuvre is a wide-branching system of design contexts as well as specific art associations. The exhibition began with an idea based on museum souvenir shops marketing design and art items. In contrast to the items in the shops, the artist extracts her objects from their functionality to provide them with new life as art. Her engagement in change, metamorphosis, deconstruction and reconstruction is reflected in her integration and merging of techniques, including 3-D printing, painting, sculpture, and graphics, all connected into an elegant eclecticism moving between design, art, communication and advertising media. Thus Mazurik Feiglin expresses her postmodern spirit of the times in art and design, which challenges the .Modernism that preceded it

Despite Orit's artworks' similarities and shared origin in a distinct cultural context, her language of images is unique. The gallery installation features "wooden" horse sculptures, handbags, chairs .she designed, and modular objects

Issues of perception and states of metamorphosis recur and engage Mazurik Feiglin. One example is the "Horses" series, originating from a deep-seated memory of her childhood room. For Mazurik Feiglin, the toy horse that her late brother Roni received from their father, symbolizes a happy, innocent, warm childhood full of security and naïveté. The horse has always been an eternal icon in the world of toys, and inspired the exhibition title. Haim Nahman Bialik's poem, "Run, Little Pony," expresses the power of the child's imaginative and the ability to be transformed into a .valiant rider

In the "Horses" series, the artist analyzes the horse's image, contours, and personality. The outcome of the research was a horse image conveying timeless sweetness, reflected in a gently rounded structure, restoring the sensation of childhood .experience to the artist

The horse, sculpted in different mediums, sizes, materials, textures, and colors, became a monument to childhood memory, yet was bare and present even without a covering. The artist was able to "dress" it with additional childhood memories, such as Cactus Horse bearing the memory of the wild cactus fence that grew around her father's factory. The horse takes on an additional dimension, personal to the artist, constituting a kind of mythical journey of discovery, change, and paradox, as in Green Horse, sprouting and growing from local earth, its lower section wrapped

and its upper section exposed to the world. Here Orit is expressing her own feelings and the paradox with which she struggles as an .artist - how much of herself to reveal and how much to conceal

Blue Horse, like Green Horse, is decorated with sabra cactus leaves over its entire body, evoking the prickly Israeli identity, with its fleshy, exotic, seductive qualities. Black Horse annexes and swallows up the world's light, at times flaunting a leather saddle lined with designer textile. Finally, the horse became an anonymous creature made of pure white marble, with an immaculate, indomitable presence. For Mazurik Feiglin, White Horse symbolizes passion, power, and the ability to state her .wishes directly

Like the horses, the modular carpet is also the outcome of deconstruction and reassembly. Orit designed the carpet for a collection for a luxury hotel on the Herzliya beach, its geographical location imprinted on the design. The geographical location of the hotel is visible in the design impacted by shades of sea, sand, sky, and sun, with decorative ornamentation drawn from Mediterranean cultures. Orit's personal graphic language structures a visual language enabling spatial deconstruction and .expansion, fitting together like puzzle pieces

Orit cast nature into the "Mandalas" series, as well. Based on circles quoted from one of the ornamental motifs of the carpet, the plaster casts, with their roundness and symmetry, were inspired from similar natural forms, such as flowers, tree rings, shells, and .the like, conveying balance, wholeness, and integration

The tree sculptures bear foliage seeming like clouds with pieces missing. The inception of the series was a commission to design a large-scale urban sculpture for the entrance to the village of Tzur Yitzhak. The original stainless steel sculpture, designed to rise to a height of about seven meters, was to tell the story of rooted Israeli-ness and the resilience of survival, as perceived by the late Yitzhak Rabin. Here, too, the artist adapted the idea for the exhibition, changed the dimensions, and produced a series of art objects in 3-D printing and in brass. The miniaturized sculptures have their own autonomous qualities. While the tree sculpture exudes optimism despite its "fallen" parts, with the treetop striving upwards, this series reflects a vague heroic past, a lost Golden Age, site of utopian and dystopian fantasies, and the attempts to .revive it

The "Handbags" series is also a good example of Orit's process from designer objects to art objects. The series represents a collection of handbags for women with a lifestyle similar to hers, with an innovative point of origin constituting a conceptual breakthrough as compared to the prevalent fashion categories. The motif of the handbag, its uses and appearance as a signifier of style and user's status, was researched thoroughly with attention to all of its functional, fashion, innovative technological and material aspects. Corporate heads of a top automotive company in Torino, Italy,

selected several items for their factory production, and adapted the bags to their technology to produce them in leather instead of the other planned materials. The handbags were exhibited and .marketed in leading international fashion capitals

Orit selected three designs from the collection, to become "frozen sculptures," representing the content, morphology, and colorfulness drawn from Pop Art. Here, the handbag becomes the symbol of rapacious consumer society devouring all sorts of objects, and turns a critical eye on the constantly changing world .of fashion

The final series is a modular chair Mazurik Feiglin designed for an industrialist in the field of office and school furniture. The concept of "chair" as the most basic means of seating has, since time

immemorial, reflected status, control, industry, architecture, art, and more. The chair is a miniature fundamental material element of cultures, eras, and styles worldwide. Orit's 3-D printed chair connects technological thinking with craft. It is at once a design object and a sculpture, providing an enjoyable and innovative user experience for the sitter. She has placed it near the White Horse, their contrast pointing to the classical world of the past as .compared to the world of the present

Orit's installation is a personal diary conveying her most individual qualities. Her personal horse, embodying the image closest to her, is both exposed and concealed; it is integrated, it observes and hides. It is bare, scratchy, and intriguing, simultaneously attracting and repelling, accompanying the other works on view with its art .qualities

Sari Faran, Exhibition Curator